

אביגדור המאירי

שירים

א. בידי אדם

בידי אדם, בידי אדם.
זוהי התפת. הגהזם.
בתפת זו נשוף את עורף
והחנק דם.

פה לא הרעב ולא הסחי,
ולא הפצע, ולא הקאב:
פה הנשמה על גחלים שוכבת
ולא הגו.

בידי אדם, בידי אדם.
הבט בפניהו ואל תדמע.
ואל תתחנן לו ואל תאנח.
פן ישמע.

פן יראך מתמסמס וחי,
וישאך בנחת: קשה לטבול?
אחר יתוך ונדליק סיגרה
וילך לאכל.

בידי אדם, בידי אדם.
אשר ישנא אל, ימסרהו לו;
והוא יושב בשמים וישחק
לגורלו.

תורה, שקט, תרע"ו.

ב. מלחמה באדני

אם גאה גאה לך, בן אדם,
ואם אל כסיה תביאך גאותך התמימה —
תשף-נא ורעה, לא כלפי אדני:
הראה את כחך ליצור קטן זה,
לקנימה,
האוכלת את בשרך הרענן בעודה חי.

בבשרך היא יושבת, בעורך הרך,
ובלשונה שר-הממות, המרעיל בך את הדם.

ועד שאמה אומר להכחידה ברצח,
הנה היא דגרה בגופה המפנק
והחם,
להשאיר לעצמה גיר לחיי-הנצח.

אם גאה גאה לבה, בן-אדם,
לא כלפי אלהים הרם אגרופה באון –
מיצור קטן זה הכרת נא גיר:
מכנימה קטנה, אשר דמה האדם
לה מזון
והיא אוכלת את בשרה, את גוף הפביר –

שזק, שקט, תרע"ז

ג. מלך הפחי

החלונות מזהמים, הקיר מלא פית,
הדלת הרעועה באין צירים ובקריח,
וקהל הצרצרים יצרצר ונצריח
ומדהים בי לאט את צער הרעבון, –
שלום לך, אחי בשיר ורקבון,
שלום לך, אחי בשיר ורקבון!
הכתלים מצירים רק-שעול ודם,
עבביש שעיר-בטן מתפש שם בכם

וזבובים יבשים גם פה וגם שם
 ועכברי-מות מציצים לי בדמי —
 אשריכם, בני-פגול, בן גילכם אני,
 אשריכם, בני-פגול, בן גילכם אני!

ביון-טיט הקרקע כמהים נרקבים
 ופשפשים עליונים מתעלסים באהבים,
 ובסדקי התקרה הגשמים אט זבים
 ושוליות מגפה באפי לי תסרחנה —
 הנה ברוך, מחנק, כל אור בי השפח-נא,
 הנה ברוך, מחנק, כל אור בי השפח-נא!

צל מחי אט עוברת תרדמה אדמה.
 החרקים, הרמשים ילטפוני בתנומה,
 ואני שוכב נשפח ובנפש סתומה
 והומה מטמטם ומזמרר בדמי:
 אשריני, אשריני, אני מלך הסחי,
 אשריני, אשריני, אני מלך הסחי!

סומסק, תרע"ז